

РЕШЕНИЕ

№ 4407

гр. София, 02.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 09.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7640** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, вр. чл.203 – 207 АПК.

Производството е образувано по искова молба на Ц. Г. К., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. А. В., срещу Национален осигурителен институт с искане за присъждане на обезщетение в размер на 5000 лв. за неимуществени вреди, претърпени в периода от 01.03.2020 г. до 24.08.2020 г. в резултат на действия и бездействия на служители от НОИ.

Ищцата твърди, че с влязло в сила съдебно решение № 478 от 23.01.2020 г. по адм.д. № 12107/2019 г. по описа на АССГ, 45-и състав, е отменено частично Решение № 1040-21-411 от 03.09.2019 г. на директора на ТП на НОИ С. град относно дължими от нея сума за парично обезщетение за отглеждане на малко дете за периода от 18.10.2013 г. до 31.12.2013 г. и преписката е върната на органа за ново произнасяне. След многократна кореспонденция с НОИ и НАП се опитала да уточни размера на сумата за парично обезщетение за майчинство за периода от 01.01.2014 г. до 21.01.2014 г., която дължи към НОИ за неотменената част от Решение № 1040-21-411 от 03.09.2019 г., но опитите ѝ останали неуспешни. На фона на разразила се Covid-19 криза, получила съобщение от НАП, че дължи пълната сума към НОИ за 2013 г. и 2014 г. Това препятствало опитите ѝ да погаси дължимата сума за 2014 г. и да не се води длъжник на дължавата, което от своя страна не ѝ позволило да кандидатства за парични помощи от държавата във връзка с Covid-19 кризата. Твърди, че е претърпяла

неимуществени вреди от незаконосъобразни действия и бездействия на служители на НОИ, които въпреки влязлото в сила съдебно решение, не са предприели активни действия по коригиране на дължимата от нея сума. Това, освен, че довело до невъзможност да кандидатства за държавни помощи, ѝ причинило страх и неудобство, как ще отглежда малкото си дете. За обезщетяване на причинените неимуществени вреди претендира сума в размер на 5000 лв.

Ответникът Национален осигурителен институт оспорва иска с писмен отговор от 05.11.2020 г. и в открито съдебно заседание чрез юрк. Б.. Поддържа, че не са налице елементите от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди. Сочи, че е изпълнил съдебно решение № 478 от 23.01.2020 г. по адм.д. № 12107/2019 г. по описа на АССГ, 45-и състав, като е постановил Решение № 1040-21-430 от 10.06.2020 г., в което изрично и точно е посочен размер на дължимото обезщетение за 2014 г., а именно: 332.11 лв., от които 231.82 лв. главница и 100.29 лв. лихви за забава. Този размер бил посочен и в писмо от 16.06.202 г. до адв. А. В. с уточнение, че запорите на банковите сметки на ищцата ще бъдат отменени след окончателното погасяване на дълга. Поддържа, че с изпратените до обслужващите банки и до НАП уведомления за актуалния размер на задължението не е препятствал ищцата, което се установявало и от заплатената от нея сума в размер на 385.06 лв. на 16.07.2020 г. Във връзка със заплатената от ищцата сума, до ТД на НАП С. било изпратено искане от 27.08.2020 г. за прекратяване на образуваното срещу Ц. Г. К. изпълнително производство. Претендира за отхвърляне на иска.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на иска.

Административен съд София град, съобразно наведените от страните факти и обстоятелства и приложените от страните доказателства, намира следното от фактическа страна:

С разпореждане от 20.04.2018 г. на орган при ТП на НОИ С. град на К. е разпоредено да възстанови недобросъвестно получено парично обезщетение по чл.53, ал.1 КСО за отглеждане на малко дете за периода 18.10.2013 г. - 21.01.2014 г. в размер на 1424,95 лева, от които 986,62 лева главница и 438,33 лева лихва от датата на неправомерно полученото обезщетение до датата на разпореждането. Административният орган е приел, че детето Н. К. е настанено в частна детска градина „Палави крачета“ С. на 18.10.2013 г., поради което К. не е имала право на обезщетение по чл. 53, ал. 1 от КСО след тази дата.

Разпореждането е обжалвано по административен ред с жалба от 16.07.2019 г. С Решение № 1040-21-411 от 03.09.2019 г. директорът на ТП на НОИ С. град оставил без разглеждане жалбата от 16.07.2019 г. като просрочена и без уважение направеното с нея възражение за изтекла погасителна давност.

Със съдебно решение № 478 от 23.01.2020 г. по адм.д. № 12107/2019 г. по описа на АССГ, по жалба на ищцата Ц. Г. К., е отменено частично Решение № 1040-21-411 от 03.09.2019 г. на директора на ТП на НОИ С. град и преписката е върната на административния орган за постановяване на ново решение.

Съдът е намерил, че предвид липсата на доказателства за датата на узнаване на разпореждането от 20.04.2018г. от жалбоподателката, подадената срещу него жалба на 16.07.2019 г. по административен ред се явява в срок и директорът на ТП на НОИ С. град е следвало да я разгледа по същество.

По отношение възражението за изтекла погасителна давност съдът е приел, че за

периода от 18.10.2013 до 31.12.2013 г. същата е изтекла съобразно чл. 115 от КСО, явяващ се специален спрямо разпоредбите на ДОПК. Относно вземането на НОИ за периода от 01.01.2014 до 21.01.2014 г. давността изтичала на 31.12.2019 г., поради което жалбата срещу разпореждането от 20.04.2018 г., подадена на 16.07.2019 г., е преди изтичане на давностния срок, поради което съгл. чл. 115, ал. 5 от КСО давността е спряла по отношение на тази част от вземането на НОИ за главница и лихви.

След връщане на преписката на административния орган е постановено Решение № 1040-21-430 от 10.06.2020 г. на директора на ТП на НОИ С., с което е прието за основателно възражението за изтекла погасителна давност за периода от 18.10.2013 до 31.12.2013 г., но не е уважено същото за периода от 01.01.2014 г. до 21.01.2014 г. В решението от 10.06.2020 г. е посочен размер на дължимото обезщетение за 2014 г., а именно: 332.11 лв., от които 231.82 лв. главница и 100.29 лв. лихви за забава.

На 02.06.2020 г. Ц. К., чрез адв. В., входирала в ТП на НОИ С. град становище с искане да бъде заличен наложения заповор върху банковата й сметка.

Отговорено е с писмо изх.№ 1040-21-411#5 от 16.06.2020 г. на директора на ТП на НОИ С. град, че след влязлото в сила съдебно решение остава непогасен остатък за 2014 г. в размер на 380.59 лв., което е причина за невъзможността да се вдигнат запорите към обслужващите банки.

Към писмения отговор на ответника са приложени уведомления от 16.06.2020 г. на ТП на НОИ С. град до обслужващите банки относно размера на непогасения остатък от задълженията на ищцата към 16.06.2020 г.

Приложено е извлечение от деловодна система на НАП, според което в НАП е постъпило заявление за принудително сълиране вх. № E2000002-225-0089221 от 09.05.2020 г., акт на съдебен орган за изменение на акта за установяване на вземане вх.№ E2000002-209-0128796 от 01.07.2020 г. и искане за прекратяване на производството по събиране вх.№ E2000002-143-0160249 от 27.08.2020 г.

Данни за заплащане на дължимите суми са постъпили в ТП на НОИ С. град на 24.08.2020 г., поради което на 27.08.2020 г. ръководителят на ТП на НОИ С. град поискал от НАП прекратяване на производството за принудително изпълнение. На същата дата били изпратени уведомления да обслужващите банки за вдигане на запорите.

Предвид така установените факти, съдът формира следните правни изводи: Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорност за дейност на приходната администрация, предвидена в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва да са налице трите елемента от правопораждащия я фактически състав: 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищцата е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически

факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

В случая, ищцата твърди, че в причинна връзка с влязлото в сила съдебно решение № 478 от 23.01.2020 г. по адм.д. № 12107/2019 г. по описа на АССГ, 45-и състав, длъжностни лица при ответника са бездействали по установяване на точен размер на задълженията ѝ към НОИ, което препятствало тяхното своевременно погасяване.

Видно от приложеното адм.д. № 12107/2019 г. по описа на АССГ, 45-и състав, съдебното решение е влязло в сила на 20.02.2020 г., а преписката е върната на административния орган – директор на ТП но НОИ С. на 02.03.2020 г. По силата на чл.118, ал.3 КСО горестоящият административен орган дължи произнасяне в 1-месечен срок от получаване на преписката, т.е. в срок до 02.04.2020 г.

Съдът приема за ноторно известно, че с Решение от 13.03.2020 г. на Народното събрание на РБ по предложение на Министерския съвет на основание чл.84, т.12 от Конституцията на РБ е обявено извънредно положение от 13.03.2020 г. до 13.04.2020 г. С чл.3 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на НС от 13.03.2020 г. (ЗМДВИП, в сила от 13.03.2020 г.) е уредено спиране на теченето на определени срокове до отмяната на извънредното положение. С оглед изчерпателното изброяване на сроковете по чл.3 от ЗМДВИП сред тях не попадат сроковете за произнасяне от административните органи по чл.57 АПК и чл.118 КСО, тъй като те включват срокове по съдебни, арбитражни и изпълнителни производства, както и давностни срокове, каквито сроковете за произнасяне от административните органи не са. Съдът намира, че сроковете по чл.57 АПК и чл.118 КСО не попадат и в уредените от чл.4, т.1 от ЗМДВИП, тъй като не са пряко свързани с упражняване на права или изпълнение на задължения от страна на частноправни субекти. Очевидно, последната норма цели охрана на правата и интересите на частноправните субекти, които по-трудно биха се ориентирали в теченето на законоустановени срокове, респ. биха търпели неблагоприятни последици от изтичането на срокове, свързани с упражняване на техни права, по време на обявеното извънредно положение.

Съгласно пар.49, ал.1 от ДР на ЗМДВИП (в сила от 09.04.2020 г.) сроковете и производствата по установяване, деклариране, внасяне, обезпечаване и събиране на задължения за мита, данъци, включително и акцизи, задължителни осигурителни вноски за фондовете на държавното обществено осигуряване, здравното осигуряване, Учителския пенсионен фонд и фондовете за допълнително задължително пенсионно осигуряване, държавни и общински такси и други публични вземания, регламентирани в Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Закона за митниците, Закона за акцизите и данъчните складове, Закона за данък върху добавената стойност, Закона за корпоративното подоходно облагане, Закона за данъците върху доходите на физическите лица, Закона за местните данъци и такси, Кодекса за социално осигуряване, Закона за здравното осигуряване и Закона за хазарта не се променят, освен в случаите по § 25 - 31.

По силата на пар.29, т.5 от ДР на ЗМДВИП до отмяната на извънредното положение принудителното изпълнение по ДОПК се спира. До отмяната на извънредното положение не се прилагат и последиците от забава за плащане на задължения на частноправни субекти, включително лихви и неустойки за забава, както и непаричните последици като предсрочна изискуемост (чл.6 от ЗМДВИП).

Със ЗМДВИП е създаден нов чл.3а от КСО, според който при обявено извънредно

положение спират да текат нормативно определените срокове, предвидени за осигурените лица и пенсионерите. Т.е. спират да текат единствено сроковете за осигурените лица, в корелация с чл.4, т.1 от ЗМДВИП, като е очевидна целта на законодателя да се защитят интересите на частноправните субекти.

По силата на чл.3а, ал.1, т.3 от КСО непроизнасянето в срок на длъжностните лица по чл. 40, ал. 3, чл. 54ж, ал. 1 и чл. 98, ал. 1 по причини, дължащи се на извънредното положение, не се смята за мълчалив отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс. От съвместното тълкуване на чл.3 и чл.4, т.1 от ЗМДВИП и по аргумент от противното на чл.3а, ал.1, т.3 от КСО, съдът приема, че сроковете за произнасяне от страна на административните органи не са спрели да текат по време на обявеното извънредно положение, като изтичането им в този срок не формира мълчалив отказ. Последното, според решаващия състав на съда, отново е в интерес на частните субекти и охрана на правото им на оспорване на неблагоприятни за тях мълчаливи откази, формирани поради непроизнасяне от административните органи по КСО по време на обявеното извънредно положение.

Изложеното потвърждава тезата на ищцата, че след влизане на съдебното решение в сила на 20.02.2020 г. и връщане на преписката на 02.03.2020 г., органът незаконосъобразно е бездействал. Това е така за периода от изтичане на срока за произнасяне по чл.118, ал.3 КСО на 02.04.2020 г. до постановяване на Решение № 1040-21-430 от 10.06.2020 г. на директора на ТП на НОИ С., т.е. повече от два месеца. Нещо повече, в нарушение на пар.49, ал.1 от ДР на ЗМДВИП в този период са били осъществени действия по принудително изпълнение. Това се установява от служебно изискана от съда информация от ТД на НАП С., предоставена с писмо изх.№ С210022-178-0010756 от 22.04.2021 г. Според него, от НОИ е предявено вземане със заявление за принудително събиране наш № Е2000002-225-0089221 от 09.05.2020 г. за задължения с взыскател НОИ по Разпореждане № РВ-3-21-00400494 от 20.04.2018 г., въпреки, че към 09.05.2020 г. визираното разпореждане на ТП на НОИ С. град вече е отменено с влязло в сила съдебно решение. Предявеното на 09.05.2020 г. вземане е в нарушение на чл.5, ал.2 от ЗМДВИП и независимо от частичната отмяна на административния акт.

Тези данни се потвърждават и от приложеното към отговора на исковата молба от НОИ извлечение от деволодната система на НАП (л.79). Именно във връзка със заявление за принудително събиране № Е2000002-225-0089221 от 09.05.2020 г. от НОИ до НАП, приходните органи са изпратили на ищцата съобщение по електронна поща от 08.06.2020 г. за наличие на публични задължения по Разпореждане № РВ-3-21-00400494 от 20.04.2018 г., за 2013 г. и 2014 г. (л.16).

Въз основа на изложеното съдът приема, че в нарушение на срока по чл.118, ал.3 КСО административният орган не се е произнесъл след постановяване и влизане в сила на съдебно решение № 478 от 23.01.2020 г. по адм.д. № 12107/2019 г. по описа на АССГ, 45-и състав. Неговото бездействие се утежнява от факта, че в изпълнение на съдебното решение органът не е следвало да събира допълнителни доказателства или да предприема действия по изясняване на спора, а е следвало да съобрази влязло в сила съдебно решение, съдържащо ясни и конкретни указания по приложението на погасителната давност по чл.115 КСО.

Цитираната от ответника в писмената му защита практика на ВАС, че претендираните вреди следва да се претърпени преди отмяната на административния акт очевидно не касае настоящия случай, в който се твърди бездействие след влизане

в сила на отмяната на акта. От гледна точка на гражданина, който е получил един утежняващ акт на орган по КСО от 20.04.2018 г., бил е принуден да го оспорва по административен и по съдебен ред, и е получил благоприятен съдебен акт на 22.02.2020 г., неизпълнението на съдебното решение логично и разбираемо е свързано с тежки, отрицателни емоционални преживявания. В случая, това неизпълнение касае част от исковия период от 02.04.2020 г. до 10.06.2020 г. Това е така, както поради неизпълнението на влязъл в сила съдебен акт, така и поради тежката ситуация в условията на Covid-19 криза. Казано по друг начин, възприемането на бездействието на административния орган в случая е утежнено, както от неизпълнението на акт на съдебната власт, задължителен за всички правни субекти по силата на чл.297 ГПК, така и поради специфичните условия на Covid-19 – пандемията.

В тази връзка, съдът намира за недоказано твърдението на ищцата, че не е могла да кандидатства за държавни помощи във връзка с Covid-19 кризата. Същата не уточнява вида на помощта, за която е искала да кандидатства, което разколебава достоверността на твърденията ѝ. Те не се подкрепят и от показанията на свидетеля С. П. Ч.. Според него, ищцата му споделила, че във фирмата, в която работи, почти един месец били в неплатен отпуск, тя била притеснена финансово и искала да кандидатства за помощи. В писмената защита на адв. В. от 15.06.2021 г. се поддържа, че през този период ищцата не е работила и не е могла да разчита на помощи от държавата. Съдът приема за недоказани неконкретизираните и противоречиви твърдения за допълнително претърпени неимуществени вреди поради невъзможността да кандидатства за държавни помощи.

Независимо от изложеното, се потвърждават твърденията на ищцата, че в нарушение на чл.5, ал.2 от ЗМДВИП и пар.49, ал.1 от ДР на ЗМДВИП нейните сметки са били запорирани за цялата дължима сума по разпореждането от 20.04.2018 г., независимо от неговата частична отмяна с влязло в сила съдебно решение. Т.е. дори и да не е в сила благоприятната за нея норма на чл.5, ал.2 от ЗМДВИП, след 22.02.2020 г. ищцата е имала право да е наясно с размера на задълженията си въз основа на влязлото в сила съдебно решение. В случая, органът не само е постановил Решение № 1040-21-430 от 10.06.2020 г. извън срока по чл.118, ал.3 КСО, но преди това, на 09.05.2020 г. е изпратил съобщение до НОИ за дължимост на цялата сума по Разпореждане № РВ-3-21-00400494 от 20.04.2018 г. Нещо повече, на 08.06.2020 г. ищцата е била уведомена от публичен изпълнител при ТД на НАП С., че дължи цялата сума по разпореждането от 2018 г. – за 2013 г. и 2014.

Съгласно чл.114, ал.5 КСО дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3 и 4, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс (по акт за начет, какъвто не е издаван) или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Така, неблагоприятното за ищцата съобщение на органите на НАП от 08.06.2020 г. е в пряка и непосредствена причинна връзка със съобщението на НОИ до НАП от 09.05.2020 г., т.е. твърдените вреди са по причина на действия на органи на НОИ, а не на НАП. Последните, в конкретния случай, са единствено в ролята на изпълнителен орган по ДОПК, който провежда действия по принудително изпълнение въз основа на акт на друг орган, в случая на орган на НОИ.

С това не се потвърждава защитната версия на ответника, че сметките на ищцата са били запорирани единствено поради частичната отмяна на Решение № 1040-21-411 от 03.09.2019 г. на директора на ТП на НОИ С. град, тъй като същата и след отмяната е

продължавала да има публични задължения. Напротив, служители на ответника са допуснали на 09.05.2020 г., в нарушение на чл.5, ал.2 от ЗМДВИП, до публичен изпълнител при НАП да бъде изпратено съобщение за дължимост на цялата сума по Разпореждане № РВ-3-21-00400494 от 20.04.2018 г., за което ищцата е уведомена на 08.06.2020 г. Изложеното се установява и от приложенияте към отговора на исковата молба доказателства, според които НАП и обслужващите банки са уведомени за редуцирания размер на публичните задължения на ищцата към НОИ едва на 16.06.2020 г., при наличие на влязло в сила съдебно решение в този смисъл на 22.02.2020 г., т.е. следва близо четири месеца. До този резултат се е стигнало в пряка и непосредствена причинна връзка с постановеното извън сроковете по чл.118, ал.3 КСО Решение № 1040-21-430 от 10.06.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.. Същевременно, ищцата не е могла да оспорва мълчалив отказ съгласно чл.3а, ал.1, т.3 КСО.

Според справка на НАП за принудително събрани суми по публични държавни вземания на НОИ, преведени на ТП на НОИ С. град на 24.08.2020 г., Ц. Г. К. е погасила задължението си по Разпореждане № РВ-3-21-00400494 от 20.04.2018 г. в размер на 385.06 лв. на **16.07.2020 г.** С искане изх.№ Ц-1029-21-4695 от 27.08.2020 г. директорът на ТП на НОИ С. град е поискал от ТД на НАП С. прекратяване на образуваното срещу Ц. Г. К. изпълнително дело по Разпореждане № РВ-3-21-00400494 от 20.04.2018 г. На 27.08 и 28.08. са изпратени съобщения от ТП на НОИ С. град до обслужващите банки за отмяна на наложения заповор поради погасяване на задължението. За периода от плащане на сумата от 385.06 лв. на 16.07.2020 г. до вдигане на заповорите на сметките на ищцата на 28.08.2020 г. съдът приема, че забавата се дължи на действия на служители на ТД на НАП С., които едва на 24.08.2020 г. са уведомили и превели на ТП на НОИ С. град заплатената сума.

За част от исковия период – от 02.04.2020 г., когато административният орган е дължал произнасяне по чл.118, ал.3 КСО, до заплащането на дължимата сума на 16.07.2020 г. съдът приема, че са налице незаконосъобразни действия и бездействия на служители от администрацията на ответника. Същите се изразяват в неизпълнение на съдебно решение № 478 от 23.01.2020 г. по адм.д. № 12107/2019 г. по описа на АССГ, 45-и състав, получено в ТП на НОИ С. град на 02.03.2020 г. В срока по чл.118, ал.3 КСО (до 02.04.2020 г.), компетентният административен орган не е постановил административен акт в изпълнение на указанията на съдебното решение. Нещо повече, на 09.05.2020 г. в нарушение на чл.5, ал.2 от ЗМДВИП до публичния изпълнител от ТП на НОИ С. град до ТД на НАП С. е изпратено заявление за дължимост на **цялата сума за 2013 г. и 2014 г.** по Разпореждане № РВ-3-21-00400494 от 20.04.2018 г. До постановяване на Решение № 1040-21-430 от 10.06.2020 г. на директора на ТП на НОИ С. град ищцата се е опитвала да изясни размера на сумата, дължима от нея след частичната съдебна отмяна, което се установява от изпратените до НОИ писма (л.20-21 и л.74-75). Очевидно това се е случило след постановяване на Решение № 1040-21-430 от 10.06.2020 г. на директора на ТП на НОИ С. град, в което е посочен размер на задължението, получено от ищцата на 18.06.2020 г. (л.31).

Въз основа на изложеното, за един период от близо четири месеца, след влизане в сила на благоприятното за нея съдебно решение, ищцата не само е изпитвала несигурност по неговото приложение, но не е получила изпълнение на влязлото в сила съдебно решение, за което органът е изпаднал в забава след 02.04.2020 г. Нещо повече, въз основа на заявление на ТП на НОИ С. град от 09.05.2020 г. срещу ищцата

е предприето принудително изпълнение за цялата дължима по разпореждането от 20.04.2018 г. в нарушение на влязлото в сила съдебно решение. Пряк израз на това нарушение е полученото от нея на 08.06.2020 г. съобщение от НАП. Посочи се, че същото е пряка последица от заявлението на ТП на НОИ С. град от 09.05.2020 г. Едва на 18.06.2020 г., след получаване на Решение № 1040-21-430 от 10.06.2020 г., ищцата е наясно с размера на сумата, дължима към НОИ сред постановяване на отменителното съдебно решение. В този период тя многократно се е опитвала да получи от НОИ тази информация, но безуспешно. Съдът приема тези обстоятелства за безспорно и категорично установени по делото въз основа на съвкупната преценка на събраните доказателства.

Житейски логично е, в резултат на така описаните събития, ищцата да е изпитала неудолетворение, страх и неразбиране на административната практика, която е довела до неизпълнение на влязло в сила решение било четири месеца. Притесненията на ищцата в този период се установяват и от показанията на разпитания по делото свидетел С. П. Ч.. Според него ищцата била много притеснена от проблемите с НОИ. Това не се променило дори след постановеното в нейна полза съдебно решение, тъй като сметките ѝ били запорирани за цялата сума. Опитала се да изясни проблема, но не успяла и това довело до допълнителни притеснения, тъй като в този период била притеснена финансово. Съдът кредитира показанията на свидетеля като съответстващи на писмените доказателства по делото и на житейската логика. Логично е неизпълнението на благоприятното съдебно решение да е свързано с разочарование и отрицателни емоции, които в случая безспорно са били подсилени от настъпилата в същото време Covid-19 криза. Както се посочи, тези отрицателни преживявания са в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с незаконосъобразните действия и бездействия на служители на ТП на НОИ С. град, подробно посочени по-горе. С изложеното съдът приема за осъществен фактическия състав на отговорността на държавата за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Ищцата претендира присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5 000 лв. Размерът на обезщетението според чл.52 ЗЗД следва да се определи от съда *по справедливост*. Съобразно задължителните указания, дадени в т.ІІ от ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Справедливиет размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря, както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл.52 ЗЗД определя „по справедливост”, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване.

При определяне размера на обезщетението съдът съобразява, че бездействието на служители от ответната администрация е свързано с неизпълнение на съдебно решение, както и, че в резултат на тяхно заявление, подадено в пряко нарушение на законови норми, спрямо ищцата е предприето принудително изпълнение за цялата дължима сума по разпореждането от 20.04.2018 г., въпреки, че същото е отменено в

по-голямата си част. Тези притеснения на ищцата логично са свързани със страхове по отглеждане на детето Н. М. К. в условията на извънредно положение, свързано с Covid-19 кризата. Предвид продължителността на бездействието от 02.04.2020 г. до постановяване на решението от 10.06.2020 г., както и претендираното в този период заплащане на **цялата сума** по разпореждането от 20.04.2018 г., съдът приема, че сумата от 900 лв. справедливо обезвъзмездява претърпените от ищцата неимуществени вреди. За разликата до предявения размер искът за обезщетение за неимуществени вреди следва да се отхвърли.

Предвид претендираното от ищцата, чрез адв. В., в хода по същество на спора, уважаване на исковата претенция, ведно с всички последици, съдът приема, че обезщетението следва да бъде присъдено ведно със законната лихва от предявяване на иска на 10.07.2020 г. до окончателното му изплащане. На ищцата следва да се присъдят сторените разноски за държавна такса в размер на 10.00 лв. Разноски за адвокатско възнаграждение не се присъждат поради липса на представени доказателства за заплатено такова.

Съгласно чл.10, ал.4 ЗОДОВ съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. По силата на чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лв. Доколкото законовата разпоредба на чл.10, ал.4 ЗОДОВ не определя минимум на възнаграждението, съдът приема, че подзаконовата на чл.24 от НЗПП не може да се тълкува като нейно ограничение. На това основание и за да не влияе присъждането на разноски в полза на ответника на размера на присъденото обезщетение, съдът приема, че на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 30 лв.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Национален осигурителен институт, [населено място], [улица], да заплати на Ц. Г. К., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. А. В., на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ обезщетение за неимуществени вреди в размер на 900 лв., ведно със законната лихва от 10.07.2020 г. до окончателното изплащане и разноски в размер на 10.00 лв. за държавна такса.

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до предявения размер от 5000 лв.

ОСЪЖДА Ц. Г. К., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. А. В., да заплати на Национален осигурителен институт, [населено място], [улица], на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ юрисконсултско възнаграждение в размер на 30 (тридесет) лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ:

